

Arrest

nr. 90 007 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij

optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verklaart omwille van volgende problemen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Tot uw vertrek uit uw land verbleef u samen met uw zoon S. S.(...), uw schoondochter A. (...) en hun kinderen in uw woning in het dorp Starye Atagi. Uw schoondochter is meer dan 10 jaar geleden bij u komen wonen. Sedert een viertal jaren lijdt u aan een depressie, ruggengraatverkalking en maag- en darmproblemen. Net als iedereen kreeg u in uw land niet de nodige medische behandelingen omdat u meent dat de dokters er niet goed geschoold zijn en er geen goede medicatie voorhanden is. U bent reeds verschillende jaren gestopt met werken en ontving er een pensioenuitkering. Sinds begin 2011 waren er regelmatig ruzies tussen uw schoondochter en u. Uw schoondochter nam uw koe en kippen af en liet u niet meer naar uw moestuin gaan. Ze maakte geen eten meer voor u klaar. In het begin ging uw zoon niet akkoord met de daden van zijn vrouw. Maar dit veranderde na een tijdje. Uw zoon zei u dat u beter bij uw dochters in België of Turkije kon gaan wonen. Drie dagen voor uw vertrek uit uw land wilde uw schoondochter u uit uw woning zetten. U heeft haar echter kunnen overhalen om u nog een paar dagen te laten blijven.

Op 6 maart 2012 vertrok u uit uw land per vliegtuig naar Kaliningrad. Vervolgens reed u met een minibus naar België waar u op 10 maart 2012 aankwam. Op 22 maart 2012 diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Uw dochters L. (...) (O.V. 5.437.805) en L. S. (...) (O.V. 6.112.824), verblijven respectievelijk sinds 2003 en 2007 in België waar ze eveneens een asielaanvraag hebben ingediend. U verklaart zelf dat uw dochters andere problemen als u hebben aangehaald tijdens hun asielaanvraag.

U kunt niet naar uw land van herkomst terugkeren omdat u er geen woonst meer heeft, u geen geld heeft om er iets te huren en u er niemand meer heeft om voor u te zorgen.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Russisch intern paspoort en een Russisch medisch attest.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk gevisieerd werd omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Immers, u heeft uw land verlaten omwille van de problemen die u met uw schoondochter kende (CGVS, p. 11). Daarbij komt ook dat u evenmin aannemelijk maakt dat u omwille van redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie hieromtrent niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Russische autoriteiten. U stelt terzake dat u geen beroep heeft gedaan op bescherming door de autoriteiten van uw land omdat het volgens de Tsjetsjeense religieuze wet een schande is om hiervoor naar de politie te gaan (CGVS, p. 13). U wilt geen klacht neerleggen omdat het over uw zoon gaat (CGVS, p. 13). Echter, u haalt zelf aan dat de officiële Russische wetgeving wel voorziet in deze mogelijkheid (CGVS, p. 13). Bijgevolg dient te worden geoordeeld dat dit asielmotief vreemd is aan de Vluchtelingenconventie.

Wat uw verklaringen betreft volgens dewelke u in uw land geen woonst meer heeft, u geen geld heeft om er iets te huren en u er niemand meer heeft om voor u te zorgen (CGVS, p. 13 & 14), dient opgemerkt te worden dat deze problemen van socio-economische aard zijn en niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen worden beschouwd. Meer nog, gelet op het feit (zie verklaring DVZ pt. 34) dat u 2.000 € heeft betaald voor uw reis naar België, kan er worden aangenomen dat u in Tsjetsjenië over voldoende financiële middelen beschikte om een huurwoning te vinden en medische verzorging te bekomen.

Voor zover u van mening bent dat u in uw land van herkomst niet de nodige medische verzorging kan krijgen omdat de artsen er niet goed zijn opgeleid en er geen goede medicijnen voorhanden zijn (CGVS, p. 6 & 12), dient te worden opgemerkt dat dit evenmin verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Immers, uw Russisch intern paspoort toont louter uw identiteit aan die geenszins wordt betwist. Wat het Russisch medisch attest betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantoont dat u sinds 2003 gezondheidsproblemen heeft (vertaling bij document 2). Doch, het medisch attest bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij haalt in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 EVRM en met "het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter". In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een "tweede middel" (bedoeld: "derde middel")

beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad oordeelt dat de middelen ingevolge hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een*

doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van “full jurisdiction”.

3.2.5.1. Verzoekende partij vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om alvorens nader recht te doen aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, met name *“of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechtelijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt. a) doordat zij, enerzijds, in eerste aanleg, aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding, terwijl aan de rechtzoekende een rechter wordt toegewezen die, hoewel hij niet noodzakelijkerwijze tot de rechterlijke orde behoort, toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding; b) doordat zij, anderzijds, men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen iedere andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure kan worden ingesteld.”*

3.2.5.2. De Raad wijst op artikel 57/2 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: *“Bij de Minister wordt een “commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen”*. Hierbij voegt de Raad nog toe dat de commissaris-generaal geen belang heeft bij het nemen van positieve of negatieve beslissingen en dat aldus de nodige objectiviteit wordt gegarandeerd bij het nemen van de beslissingen in verband met het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verder herhaalt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure, maar een administratieve behelst. Verzoekende partij oppert ten onrechte dat de commissaris-generaal een rechtsprekende functie uitoefent en vertrekt dan ook in haar verzoek tot het stellen van voormelde prejudiciële vraag vanuit de foutieve premisse dat de commissaris-generaal een rechter betreft. Het stellen van dergelijke vraag is derhalve zinloos.

3.2.6. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst vanwege de bedreiging door repressieve structuren. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij oppert dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeert verzoekende partij een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijzen zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten.

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten verwijst verzoekende partij naar de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar enkele *“passages, het zijn wijze*

woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”.

3.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de ‘algemene situatie’ in Tsjetsjenië en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij zowel bij haar gehoor op de Diens Vreemdelingenzaken als bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft enkel om reden van de problemen met haar schoondochter, op grond van haar medische problematiek en omwille van het verlangen bij haar dochters, die in België verblijven, te zijn, een asielaanvraag in België te hebben ingediend. Op de herhaalde vraagstelling of zij buiten voornoemde redenen nog andere problemen kende waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten, antwoordt verzoekende partij steeds ontkennend (administratief dossier, stuk 4, p. 11-15; stuk 8, p. 3). Verzoekende partij maakt in beide gehoren niet het minste gewag over enige vrees in haren hoofde ingegeven door de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië.

3.2.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt ook maar één motief van verwerende partij te weerleggen waardoor verwerende partij terecht oordeelt dat de ruzie en moeilijke relatie met haar schoondochter en zoon en haar medische problematiek niet ressorteren onder de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet waardoor haar met toepassing van voormelde artikelen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij nogmaals benadrukt dat zij in Tsjetsjenië een vernederende behandeling vreest omdat er geen goed opgeleide artsen zijn en er geen goede medicijnen voorhanden zijn, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet op deze grond geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar verzoekende partij hiertoe een beroep kan doen op artikel 9ter van voormelde wet. Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is een procedure met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te leiden bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient

verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Zoals reeds hoger gesteld beroept verzoekende partij zich louter op de problemen met haar schoondochter, op haar medische problematiek en op het verlangen bij haar dochters, die in België verblijven, te zijn, om een asielaanvraag in België in te dienen. Op de herhaalde vraagstelling of zij buiten voornoemde redenen nog andere problemen kende waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten, antwoordt verzoekende partij steeds ontkennend (administratief dossier, stuk 4, p. 11-15; stuk 8, p. 3). Verzoekende partij maakt in beide gehoren niet het minste gewag over enige vrees in haren hoofde ingegeven door de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op 18 april 2012 (administratief dossier, stuk 4) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dit met de hulp van een Russische tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT